

SZEF
URZĘDU DO SPRAW KOMBATANTÓW
I OSÓB REPRESJONOWANYCH

Warszawa, 19 maja 2021 roku

Jan Józef Kasprzyk

Szanowny Pan
por. Janusz Maksymowicz
Prezes Zarządu Głównego
Związku Kombatantów RP i Byłych
Więźniów Politycznych

Wielce szanowny Panie Prezencie,

w związku z wyborem na stanowisko Prezesa Zarządu Głównego Związku Kombatantów Rzeczypospolitej Polskiej i Byłych Więźniów Politycznych pragnę złożyć na Pańskie ręce najserdeczniejsze gratulacje.

Pana dotychczasowe wieloletnie zaangażowanie w upamiętnienie etosu żołnierza polskiego, idei braterstwa i służby Ojczyźnie, które stanowiły imperatyw moralny dla Pana, żołnierza Armii Krajowej i uczestnika Powstania Warszawskiego, jest dla mnie osobiście gwarantem dalszej owocnej współpracy na rzecz środowisk kombatanckich.

Życzę pełnej satysfakcji płynącej ze służby dla Najjaśniejszej Rzeczypospolitej.

*Z szacunkiem i szczerą
Jan Józef Kasprzyk*

Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych
ul. Wspólna 2/4, 00-926 Warszawa; tel. 22 336-77-70; fax 22 250-52-00
www.kombatanci.gov.pl

Jego śmierć w wyniku katastrofy samolotowej w Gibraltarze była jednym z największych ciosów, jaki nas dotknął... Był symbolem i ucieleśnieniem tego ducha, który niósł naród polski poprzez stulecia nieszczęść i który nie dał się złamać przez najcięższy los.

Z mowy kondolencyjnej W. Churchilla

ZA KULISAMI KATASTROFY W GIBRALTARZE

4 lipca 1943 r. o godz. 23.06, sześć sekund po starcie z lotniska w Gibraltarze, samolot *Liberator* AL523 należący do 511. Dywizjonu Brytyjskich Królewskich Sił Powietrznych runął do morza, ok. 600 m od pasa startowego. W katastrofie zginął gen. Władysław Sikorski, premier polskiego rządu na emigracji i Naczelny Wódz Polskich Sił Zbrojnych.

Aktywność dyplomatyczna Sikorskiego wymagała odbywania wielu podróży. Wojenny transport lotniczy trudno było uznać za bezpieczny. Latano najczęściej ciężkimi bombowcami doraźnie przystosowanymi do przewozu pasażerów.

25 maja 1943 r., samolotem pilotowanym przez 33-letniego kpt. Edwarda Prchala, Sikorski wyleciał z Wlk. Brytanii na Bliski Wschód. Głównym celem podróży była inspekcja stacjonującej w Iraku armii gen. Andersa. Służyli w niej żołnierze, którzy w większości doświadczyli piekła sowieckich łagrów, a rodziny wielu z nich pozostawały nadal w ZSRR. Szanse na ich wydostanie zmalały po zerwaniu przez Stalina stosunków dyplomatycznych z polskim rządem. Oskarżano Sikorskiego o uległość wobec Stalina. Sytuację pogarszał personalny konflikt między Sikorskim a Andersem, który otwarcie krytykował Naczelnego Wodza.

Na ostatnim posiedzeniu Rady Ministrów, 22 maja, Sikorski powiedział: *autorytet mój jako szefa rządu i Naczelnego Wodza, cierpi niepomiernie... gdy od wielu tygodni podczas każdej rozmowy z premierem Churchillem i ministrem Edenem, oni do sprawy agitacji w armii Andersa powracają... Muszę im powiedzieć, iż się myślą, że wystarczy moje zjawienie się wśród żołnierzy, aby wróciło wszystko do należytego porządku.*

28 czerwca, po zakończeniu misji, premier wrócił do Kairu, skąd miał polecieć do Algieru. Po otrzymaniu telegramu od Churchilla, który gratulował generałowi pomyślnego przebiegu bliskowschodniej podróży, Sikorski zmienił plany. Uznał tę depeszę, wbrew intencji jej nadawcy, za wezwanie go do powrotu.

2 lipca powiadomiono Londyn, że Naczelny Wódz poleci nazajutrz z Kairu bezpośrednio do Gibraltaru. Sikorski poprosił Brytyjczyków, aby przydzielony mu samolot pilotował kpt. Prchal. Wymagało to wymiany załogi. Prchal przyleciał do Kairu 28 czerwca „swoją” maszyną, aby usiąść za sterami *Liberatora* AL523.

Wylot z Kairu zaplanowano na godziny ranne 3 lipca. Musiano go opóźnić z powodu awarii dwóch z czterech silników samolotu. Po usunięciu usterki *Liberator* AL523 odleciał do Gibraltaru.

Sikorski zdecydował się przedłużyć pobyt na Gibraltarze o 24 godziny, czym wprowadził w zakłopotanie brytyjskiego gubernatora – następnego dnia rano na wyspie miał lądować samolot z Majskim. Brytyjczycy wyrazili zgodę na goszczenie delegacji Sikorskiego pod warunkiem, że Polacy i Sowieci nie będą mieli możliwości kontaktu, aby nie doszło do skandalu dyplomatycznego.

4 lipca o 22.30 Sikorski udał się na lotnisko i o 22.45 jako ostatni wszedł do samolotu. O 23.06 ważący ponad 24 tony *Liberator* wzniósł się w powietrze. Jego lot trwał zaledwie 16 sekund. Maszyna zaczęła gwałtownie schodzić lotem ślizgowym i z prędkością ok. 150 mil uderzyła w powierzchnię wody, rozpadła się i opadła na dno zatoki na głębokość ok. 10 m.

Prchal, jedyny ocalały z katastrofy, wspominał ten moment: *Start odbył się normalnie... Po wyrównaniu steru wysokości... stwierdziłem, że stery są całkowicie zablo-*

owane... Samolot przeszedł w lot ślizgowy, a ponieważ byliśmy wówczas na wysokości 300 stóp nie ulegało wątpliwości, że rozbić się musimy... Zawołałem przez telefon pokładowy: Uwaga, kraksa... uczułem silne uderzenie, słyszałem jeszcze jak samolot się rozpada i straciłem przytomność.

Łodzie ratownicze z Gibraltaru dotarły na miejsce katastrofy 8 minut później. Zwłoki Sikorskiego znaleziono jeszcze przed północą, nigdy natomiast nie udało się odnaleźć towarzyszącej mu w podróży córki Zofii. Poza Prchalem, który unosił się na powierzchni wody w kamizelce ratunkowej, nikt nie ocalał.

Obserwującego akcję ratowniczą gubernatora Gibraltaru zaskoczył widok Prchala w kamizelce ratunkowej, albowiem żaden pilot nigdy nie zakładał jej w chwili startu, *żeby nie prowokować licha.* W śledztwie Prchal tłumaczył, że prawdopodobnie uczynił to instynktownie, gdy zdał sobie sprawę z tego, że *samolot ma kłopoty.*

Tajemnicą pozostaje los córki generała. Rzekomo nurkowie natrafili na jej ciało, ale ze względu na przesąd, że dotykanie włosów topielicy przynosi nieszczęście, zdecydowali się jej nie wyciągać.

Tadeusz A. Kisielewski, autor książki „Zamach. Tropem zabójców generała Sikorskiego”, twierdzi, że nie ma choćby jednego świadka, który widziałby Zofię wsiadającą do samolotu. Po katastrofie odnaleziono jej bransoletkę w kairskim hotelu „Mena House”, w którym miała przebywać, uprowadzona z Gibraltaru przez Sowietów. Miało to dowodzić, że żyła. Kilka lat później miano widzieć córkę Sikorskiego w łagrze, a po wojnie podobno wysłano do ZSRR ekipę w celu jej poszukiwania.

Około północy przekazano Churchillowi wiadomość o katastrofie. Do prezydenta Raczkiewicza telegram wysłano dopiero następnego dnia, o 5.00 rano.

Po zakończeniu akcji ratunkowej Brytyjczycy powołali komisję śledczą, w skład której weszli wyłącznie brytyjscy lotnicy. Nie dopuszczono do niej przedstawicieli producenta samolotu. Po dwóch tygodniach orzeczono, że katastrofa nastąpiła w wyniku utraty sterowności spowodowanej zablokowaniem sterów. Wykluczono sabotaż, ale źródeł awarii nie ustalono. Rząd polski nigdy nie podważał wyników pracy komisji.

Natychmiast po katastrofie Goebbels zapisał w swoim dzienniku, że to zamach bolszewicko-angielski. 5 lipca propaganda nazistowska oficjalnie oskarżyła Anglików o zabicie Sikorskiego. „Völkischer Beobachter” pisał: *Ostatnia ofiara Katynia! Sikorski zamordowany przez Londyn*. W Generalnym Gubernatorstwie i wśród polskich robotników przymusowych w Niemczech rozpowszechniano ulotkę, podpisaną „Polska Służba Informacyjna w Kraju”: *Pamiętaj Polaku, że Katyń i śmierć Sikorskiego są zbrodniami ściśle ze sobą związanymi i wykonanymi tą samą ręką*.

16 lipca Naczelnego Wodza pochowano na cmentarzu wojskowym w Newark koło Nottingham. W uroczystości pogrzebowej uczestniczyli przedstawiciele najwyższych władz brytyjskich, w tym Churchill. Świadkowie twierdzili, że premier miał tży w oczach. Dypłomata Harold Ni-

W 2011 r., w wywiadzie dla „Deutsche Welle”, Hochuth ujawnił, że do napisania sztuki zainspirowały go informacje otrzymane od żony jego wydawcy, Jane Ledig-Rowohl, która w czasie wojny współpracowała z brytyjskimi służbami specjalnymi: *Kiedy Sikorski dotarł na Gibraltarc, było wiadomo, że ma umrzeć. Była to już kolejna próba zabójstwa, bo wcześniej Sikorski przeżył dwukrotnie awaryjne wodowanie. Jane powiedziała, że Churchill uważał śmierć Sikorskiego za jedyne wyjście z patowej sytuacji*. Sztuka odniosła duży sukces, ale autor został pozwany do sądu przez Prchala, który wygrał sprawę i otrzymał odszkodowanie.

Wielu historyków jest zdania, że powodem śmierci Sikorskiego było ujawnienie sprawy katyńskiej. Brytyjczycy naciskali na generała, aby wycofał się z pomysłu zlecenia śledztwa Międzynarodowemu Czerwoniemu Krzyżowi, które wobec sprzeciwu Moskwy i tak było niemożliwe do przeprowadzenia.

Churchill nie miał jednak żadnych powodów do tego, aby usunąć Sikorskiego ze sceny politycznej. Przeciwnie – uważał go za jedyne polskiego przywódcę, który umiał porozumieć się z ZSRR.

Inspiratorem katastrofy miał być Stalin, a zamach zorganizował Kim Philby, oficer brytyjskiego wywiadu i jednocześnie agent sowiecki. Ale w lipcu 1943 r. Philby nie przebywał w Gibraltarcze.

miara. Zakończyła się ona niepowodzeniem, między innymi w wyniku zdecydowanego sprzeciwu Brytyjczyków. Konflikty wewnątrz polskiego rządu, a także spór między premierem a prezydentem, przybrały na sile w lipcu 1941 r. po podpisaniu przez Sikorskiego układu o normalizacji stosunków z ZSRR. Odtąd oskarżano generała o prowadzenie polityki ustępstw wobec Stalina.

Przeciwnicy Sikorskiego uważali go za zbyt „miękkiego” również wobec sojuszników. Liczyli, że wraz z jego odejściem skończy się polityka ustępstw, a znacznie twarda walka o interesy Polski. Nie wiedzieli wówczas, że następcą generała zostanie człowiek od niego słabszy i bardziej uległy wobec Churchilla i Stalina.

colson napisał w pamiętniku: *Większość Anglików uważała śmierć Sikorskiego za wielką stratę. On był jedynym człowiekiem, który był w stanie kontrolować dziki żal Polaków do Rosji i zmusić ich do zakończenia wyniszczających obie strony sporów. Był jednym z tych ludzi, którego można opisać jako niezastępowalnego*.

Katastrofa nie przestaje budzić emocji i wątpliwości. Pojawiło się wiele teorii na temat tego, co wydarzyło się 4 lipca w Gibraltarcze, a wśród nich głoszące, że do katastrofy miały doprowadzić działania brytyjskich, sowieckich lub polskich służb specjalnych, bądź wszystkich jednocześnie.

Zdaniem Dariusza Baliszewskiego, pasażerowie Liberatora zginęli zanim wsiedli do samolotu, a katastrofa miała na celu zatarcie śladów. Z kolei Kisielewski wysuwa w swoich pracach hipotezę, że w samolocie został podłożony ładunek wybuchowy.

Rolf Hochhuth w swoim dramacie „Żołnierze” (1967) obarczył Churchilla odpowiedzialnością za śmierć Sikorskiego. Twierdził, że generał stanowił dla Wik. Brytanii przeszkodę we współpracy z ZSRR.

Ponadto nie był on specjalistą od „mokrej roboty” – jego agenturalna działalność polegała przede wszystkim na dostarczaniu Rosjanom tajnych dokumentów.

Dla Stalina priorytetem było utworzenie nowych, komunistycznych władz polskich. Zdemonstrowanie sprawy katyńskiej, paradoksalnie, bardzo mu w tym pomogło. Było pretekstem do zerwania stosunków dyplomatycznych z polskim rządem na uchodźstwie, co z kolei umożliwiło formowanie własnego, który potem, z jego nominacji, rządził Polską.

Niemcy także nie byli zainteresowani likwidacją generała. W Berlinie rozważano nawet zaproszenie Sikorskiego do Katynia ze względów propagandowych. Ponadto wywiad niemiecki nie miał dostępu do lotniska w Gibraltarcze.

Sikorskiemu nie brakowało wrogów wśród rodaków. Krytycznie był do niego nastawiony prezydent Raczkiewicz oraz politycy i wojskowi związani z obozem sanacyjnym, który po klęsce wrześniowej utracił władzę. W lipcu 1940 r. Raczkiewicz podjął próbę pozbawienia Sikorskiego stanowiska pre-

Jerzy Zięborak, specjalista od lotnictwa, w pracy „Studium katastrofy Liberatora AL5 23” postawił tezę, że do katastrofy przyczyniło się poważne przeciążenie samolotu i błędy pilotów. Teorię zamachu podważyło też śledztwo, które od 2008 r. prowadził IPN. Prokurator Marcin Gołębiewicz z IPN stwierdził wówczas: *Obraz sekcyjny oraz wyniki badań dodatkowych ukazały, że śmierć pokrzywdzonych nastąpiła w przebiegu wypadku komunikacyjnego w okolicznościach zbliżonych do tych ustalonych przez komisję brytyjską z 1943 roku*.

Wszelkie wątpliwości mogą rozwiązać jedynie archiwa brytyjskie. Brytyjczycy zdecydowali, że odtajnienie zastrzeżonych dokumentów z czasów II wojny światowej nastąpi nie wcześniej niż w połowie lat 40. XXI w.

Gubernator Gibraltaru MacFarlane w rozmowie z żoną Sikorskiego, po katastrofie, powiedział: *nie wierzę w przypadki...*

ANDRZEJ WOLSKI

Związkowa Odznaka Jubileuszowa „Setna Rocznica Bitwy Warszawskiej 1920-2020“

U C H W A Ł A nr 1/VIII/2020
PREZYDIUM ZARZĄDU GŁÓWNEGO
ZWIĄZKU KOMBATANTÓW RP I BYŁYCH WIĘŹNIÓW POLITYCZNYCH

z 10 sierpnia 2020 r.

w sprawie ustanowienia Związkowej Odznaki Jubileuszowej
„Setna Rocznica Bitwy Warszawskiej 1920-2020“

1. Prezydium Zarządu Głównego ZKRPiBWP obradujące w Warszawie 10 sierpnia 2020 r. pragnąc uczcić wysiłek polskiego żołnierza w wojnie polsko-bolszewickiej i Zwycięstwie w Bitwie Warszawskiej w sierpniu 1920 r. ustanawia **Związkową Odznakę Jubileuszową**

„Setna Rocznica Bitwy Warszawskiej 1920-2020“

Projekt odznaki i legitymacji opracował prezes Zarządu Głównego ZKRPiBWP kmdr dypl. Henryk Leopold Kalinowski.

2. **Odznaka** jest przeznaczona do odznaczania kombatantów ZKRPiBWP będących uczestnikami walk o niepodległość Polski oraz osób i podmiotów zbiorowych mających zasługi w dziele upowszechniania i utrwalania tradycji kombatanckich.
3. **Odznaka** będzie nadawana na wniosek kierowany do Zarządu Głównego ZKRPiBWP, który po zaopiniowaniu przez Związkową Kapitułę Odznaczeń będzie przekazany do decyzji prezesa ZKRPiBWP.
4. Załącznikiem do uchwały jest Regulamin nadawania **Związkowej Odznaki Jubileuszowej „Setna Rocznica Bitwy Warszawskiej 1920-2020“**.
5. Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia

Za Prezydium Zarządu Głównego

REGULAMIN NADAWANIA ZWIĄZKOWEJ ODZNAKI JUBILEUSZOWEJ „Setna Rocznica Bitwy Warszawskiej 1920-2020“

Związkowa Odznaka Jubileuszowa „Setna Rocznica Bitwy Warszawskiej 1920-2020“ – zwana dalej **Odznaką**, ustanowiona na podstawie Ustawy z 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach (Dz.U. 1978 nr 31 poz. 130, z późn. zm.) i Statutu ZKRPiBWP, KRS 0000106108, stanowi materialny wyraz uczczenia przez Związek Kombatantów RP i Byłych Więźniów Politycznych setnej rocznicy Bitwy Warszawskiej 1920 – Cudu nad Wisłą.

1. **Związkowa Odznaka Jubileuszowa „Setna Rocznica Bitwy Warszawskiej 1920-2020“** jest gestem szacunku dla pokoleń Polaków, którzy w dobie zniewolenia i okupacji dali wkład pracy i walki, ofiarę krwi i często życia dla obrony Ojczyzny oraz uhonorowaniem osób przyczyniających się do uczczenia pamięci polskiego żołnierza w wojnie polsko-bolszewickiej i Zwycięstwie w Bitwie Warszawskiej w sierpniu 1920 r.
2. **Związkowa Odznaka Jubileuszowa „Setna Rocznica Bitwy Warszawskiej 1920-2020“** jest przeznaczona do nadawania:
 - a. w wersji honorowej: członkom Związku Kombatantów RP i BWP posiadającym uprawnienia Weterana Walk o Niepodległość RP;
 - b. w wersji przewidzianej zwrot kosztów wyrobu odznaki: osobom i podmiotom zbiorowym, zasłużonym w dziele upowszechniania tradycji walk narodowo-wyzwoleńczych i historii.
3. **Odznakę** nadaje się jednorazowo.
3. **Odznakę** wręcza się razem z legitymacją.
4. **Wręczenie** odznak powinno mieć charakter uroczysty.
5. **Odznaka** może być noszona na mundurze, jak też na odświętnym ubiorze cywilnym – po lewej stronie piersi, poniżej odznaczeń na wstążkach, bądź zestawu barettek.
6. Nadanie **Odznaki** odbywa się na wniosek skierowany do Związkowej Kapituły Odznaczeń (adres: Zarząd Główny Związku Kombatantów RP i BWP, al. Ujazdowskie 6a, 00-461 Warszawa), która po zaopiniowaniu przedstawia go prezesowi Związku Kombatantów RP i BWP do zatwierdzenia.

Prezydium Zarządu Głównego ZKRPiBWP

O TYM WARTO WIEDZIEĆ

Pomoc pieniężna na leczenie uzdrowiskowe w 2021 roku

Zasady Programu leczenia uzdrowiskowego dla kombatantów, ofiar represji, osób deportowanych do pracy przymusowej oraz osadzonych w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich, żołnierzy zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianych w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz cywilnych niewidomych ofiar działań wojennych, obowiązujące od 1 stycznia 2021 roku:

1. Pomoc pieniężna na leczenie uzdrowiskowe przyznawana jest decyzją Szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych na wniosek osób uprawnionych.

2. Dostępność i wysokość pomocy pieniężnej jest uzależniona od sytuacji materialnej wnioskodawcy, długości i kosztu planowanego leczenia, a w szczególności od wysokości środków budżetowych, jakimi dysponuje Urząd.

3. Do wniosku o przyznanie pomocy pieniężnej na leczenie uzdrowiskowe należy w szczególności dołączyć:

a. dokumentację potwierdzającą sytuację materialną wnioskodawcy/rodziny wnioskodawcy. Dochód wnioskodawcy/rodziny wnioskodawcy może być również ustalony na podstawie dokumentacji znajdującej się już w Urzędzie, jeśli jest ona aktualna, tzn. została wystawiona w okresie nie dłuższym niż 3 miesiące od daty złożenia wniosku o przyznanie pomocy w ramach Programu. Termin 3 miesięcy nie dotyczy dokumentów potwierdzających aktualną wysokość świadczenia o charakterze stałym, takich jak: emerytura, zasiłek stały itp.;

b. zaświadczenie lekarskie potwierdzające wskazanie do podjęcia leczenia uzdrowiskowego lub skierowanie na leczenie uzdrowiskowe wg wzoru stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie kierowania na leczenie uzdrowiskowe albo rehabilitację uzdrowiskową, wystawione w trakcie roku kalendarzowego, w którym składany jest wniosek o dofinansowanie leczenia uzdrowiskowego;

c. wystawiony na imię i nazwisko wnioskodawcy kosztorys, fakturę pro forma albo potwierdzenie dokonania rezerwacji wystawione przez placówkę, która będzie realizować leczenie uzdrowiskowe, przy czym przedłożony dokument powinien określać jego koszt (z wyodrębnieniem kosztu pobytu wnioskodawcy i ew. opiekuna), termin oraz dane, w tym nr rachunku bankowego, placówki realizującej leczenie.

4. Kompletny wniosek o przyznanie pomocy pieniężnej w ramach programu powinien zostać złożony nie później niż 30 dni przed planowanym terminem leczenia. W przypadku niedochowania tego terminu, wniosek może nie zostać załatwiony w terminie pozwalającym na przekazanie środków do placówki realizującej leczenie w wyznaczonym terminie.

5. Pomoc pieniężna udzielana na leczenie uzdrowiskowe przyznawana jest wyłącznie na koszty pobytu wraz z wyżywieniem oraz koszty leczenia, w szczególności na: posiłki i noclegi, zabiegi, opiekę lekarską i pielęgniarską. Koszty uboczne związane z pobytem w placówce realizującej leczenie

uzdrowiskowe, tj. koszty dojazdu, opłata za parking, wypożyczenie TV, opłata klimatyczna itp. pokrywa wnioskodawca.

6. Pomoc pieniężna w ramach Programu może być przyznana wyłącznie na standardowe świadczenie proponowane przez placówkę realizującą leczenie uzdrowiskowe. Nie może być przyznana na świadczenie o podwyższonym standardzie (typu LUX, SPA itp.) z zastrzeżeniem wyjątku opisanego w pkt 7 poniżej.

7. Pomoc pieniężna może być przyznana na świadczenie proponowane przez placówkę realizującą leczenie uzdrowiskowe w standardzie podwyższonym tylko w sytuacji, gdy podwyższony standard oznacza dostosowanie pomieszczeń do potrzeb osoby niepełnosprawnej, przy czym potrzeby te muszą być udokumentowane przez wnioskodawcę przy pomocy stosownej dokumentacji medycznej potwierdzającej obniżoną sprawność ruchową, np. orzeczenie o niepełnosprawności.

8. Pomoc pieniężna na leczenie uzdrowiskowe może być przyznana jeżeli:

a. dochód samotnie gospodarującej osoby uprawnionej nie przekracza kwoty odpowiadającej 320% najniższej emerytury (od 1 marca 2021 roku jest to kwota 4002,82 zł),

b. dochód na osobę w rodzinie osoby uprawnionej nie przekracza kwoty odpowiadającej 250% najniższej emerytury (od 1 marca 2021 roku 3127,20 zł).

9. Pomoc pieniężna na leczenie uzdrowiskowe może być przyznana tylko osobie uprawnionej – posiadającej potwierdzony

Długość planowanego leczenia uzdrowiskowego	Maksymalna wysokość pomocy pieniężnej (kwoty brutto)	
	dla osoby uprawnionej samotnie gospodarującej, której dochód nie przekracza kwoty 240% najniższej emerytury (od 1 marca 2021 roku jest to 3002,11 zł)	dla osoby uprawnionej samotnie gospodarującej, której dochód przekracza kwotę 240% najniższej emerytury (od 1 marca 2021 roku jest to 3002,11 zł), ale nie przekracza kwoty 320% najniższej emerytury (od 1 marca 2021 roku jest to 4002,82 zł)
	dla osoby uprawnionej, której dochód na osobę w rodzinie nie przekracza kwoty 170% najniższej emerytury (od 1 marca 2021 roku jest to 2126,50 zł)	dla osoby uprawnionej, której dochód na osobę w rodzinie przekracza kwotę 170% najniższej emerytury (od 1 marca 2021 roku jest to 2126,50 zł), ale nie przekracza kwoty 250% najniższej emerytury (od 1 marca 2021 roku jest to 3127,20 zł)
do 7 dni	do 3.500,00 zł	do 2.500,00 zł
do 14 dni	do 4.000,00 zł	do 3.000,00 zł
do 21 dni	do 4.500,00 zł	do 3.500,00 zł

status dla kombatanta, ofiary represji, osoby deportowanej do pracy przymusowej oraz osadzonej w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich, żołnierza zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianych w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz cywilnej niewidomej ofiary działań wojennych. Wysokość pomocy pieniężnej udzielanej przez Szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych na leczenie uzdrowiskowe jest ustalana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy oraz z zastosowaniem ustalonych w poniższej tabeli parametrów dotyczących poziomu uzyskiwanego dochodu wnioskodawcy, długości planowanego leczenia uzdrowiskowego oraz maksymalnych kwot dofinansowania, a także wysokości dostępnego budżetu.

10. Jeżeli koszt planowanego leczenia uzdrowiskowego wnioskodawcy jest wyższy niż wynikający z powyższej tabeli, pomoc pieniężna na leczenie uzdrowiskowe może być udzielona wyłącznie do wysokości maksymalnej kwoty wynikającej z powyższej tabeli.

11. Możliwe jest udzielenie pomocy pieniężnej na koszt pobytu osoby sprawującej opiekę nad osobą uprawnioną (zwanej dalej „opiekunem”) w trakcie leczenia uzdrowiskowego, wyłącznie wówczas jeśli wymaga tego stan zdrowia wnioskującego, potwierdzony stosowną dokumentacją medyczną. Maksymalna kwota dofinansowania pobytu opiekuna może wynieść do 2500 zł brutto.

12. Celem uzyskania pomocy pieniężnej na koszt pobytu opiekuna w szczególności należy przedstawić:

a. orzeczenie o I grupie inwalidzkiej, o niezdolności do samodzielnej egzystencji, całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji lub o II grupie inwalidzkiej wraz z orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji

b. orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wydane przez Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności potwierdzające konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznym ograniczeniem możliwości samodzielnej egzystencji.

c. dokumentów, o których mowa w ppkt. a) i b) nie muszą przedstawiać osoby, które ukończyły 75 rok życia.

13. Dokumenty, o których mowa w punkcie 12 oraz w punkcie 3, mogą być złożone w formie kopii, z wyjątkiem sytuacji, gdy organ powołał wątpliwość co do ich prawdziwości. W takiej sytuacji wnioskodawca będzie zobowiązany przedstawić oryginał dokumentu lub jego kopię potwierdzoną za zgodność z oryginałem.

14. Pomoc pieniężna na leczenie uzdrowiskowe jest przekazywana przelewem na nr rachunku bankowego placówki, która będzie realizować zaplanowane leczenie uzdrowiskowe wskazany na fakturze pro forma, kosztorysie lub potwierdzeniu dokonania rezerwacji. Urząd nie przelewa zaliczek.

15. Pomoc pieniężna udzielana na leczenie uzdrowiskowe jest przyznawana na pod-

stawie kompetencji Szefa Urzędu określonych w art. 19b ust 1 i art 19d ustawy o kombatantach, art. 5a ust. 10 i 5a ust. 13 ustawy o osobach deportowanych, art. 7a ust. 10 i 7a ust. 13 ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach uranu i batalionach budowlanych oraz art. 10a ust 10 i art. 10 a ust. 13 ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych i nie wyklucza możliwości ubiegania się o przyznanie pomocy pieniężnej na zasadach określonych w ww. ustawach.

16. Korzystanie z leczenia w ramach NFZ lub PCPR/PFRON nie wyklucza możliwości ubiegania się o przyznanie pomocy pieniężnej na leczenie uzdrowiskowe w ramach niniejszego Programu ze środków budżetowych będących w dyspozycji Szefa Urzędu.

17. Pomoc pieniężna udzielana w ramach Programu nie może być przeznaczona na leczenie uzdrowiskowe albo rehabilitację uzdrowiskową realizowane w ramach NFZ lub PCPR/PFRON.

18. Pomoc pieniężna na leczenie uzdrowiskowe w ramach Programu może być przyznana raz w roku.

W przypadku pytań lub wątpliwości prosimy o kontakt pod numerem tel. (22) 276-77-77 lub adresem e-mail: info@kombatanci.gov.pl

Program obowiązuje do 31 grudnia 2021 roku, bądź do wyczerpania środków przeznaczonych na jego realizację.

RODACY – BOHATEROM

Rodacy – Bohaterom to program wspierający kombatantów żyjących na Kresach Wschodnich i promujący ich doświadczenia życiowe, stworzony w 2010 r. przez Stowarzyszenie Odra-Niemien.

Głównym celem akcji jest pomoc rodakom mieszkającym na Kresach Wschodnich – pokazanie im, że nie są sami, że się o nich pamięta. Są to w większości osoby starsze – weterani walk o Ojczyznę. Ich sytuacja materialna nie jest zadowalająca – mieszkają w złych warunkach, w obcym państwie – nie zawsze z własnej woli.

Akcja, obok zbiórki darów dla weteranów, to także edukacja historyczna, dbanie o polskie kwatery na Kresach, ocalanie materiałów historycznych z Kresów, współpraca ze środowiskiem kombatantów w Polsce i poza jej granicami.

W ramach ostatniej akcji, która trwała od 15 października 2020 r. do 31 marca 2021 r. zorganizowano kilka wypraw z darami dla Polaków mieszkających na Litwie.

W ciągu 10. lat funkcjonowania programu Rodacy – Bohaterom: wsparto opieką 1120 Bohaterów, przekazano 21827 paczek, zebrano 410247 kg darów, zapalono 36261 zniczy, wyremontowano 18 miejsc pamięci.

Na podstawie informacji podanych na stronie internetowej Stowarzyszenia Odra-Niemien

„DZIECI MAHARADŻY...”

Fundacja Nil Desperandum, działająca na rzecz promocji historii Polski i Polaków poza granicami kraju, wyprodukowała, w 2021 r., dokument interaktywny *Dzieci Maharadży. Fajna fajna w Indiach* w reżyserii Tomasza Stankiewicza.

Film przedstawia historię wywózek z Kresów z perspektywy dziecka. Opowiada o losach dziewięcioletniego (dziś blisko dziesięcioletniego) Wiesława Styputy i innych polskich dzieci, deportowanych z kresów Wschodnich na Syberię w czasie II wojny światowej. Po 650. dniach syberyjskiego zesłania, po utracie mamy i brata, dramatycznej tułaczce przez Syberię, Kazachstan, Uzbekistan i ewakuacji z ZSRR, trafili z innymi polskimi sierotami do osiedla zbudowanego przez Maharadżę Jama Saheba Digvijajsinhji, tzw. Dobrego Maharadżę, nad Morzem Arabskim.

Obraz miał premierę w czerwcu, na 61. Krakowskim Festiwalu Filmowym.

Jest dostępny na stronie: www.bravebunchinindia.pl.

Monika Kowaleczko-Szumowska

